

EINDELIJK GERED

door J. C. Luitingh.

Uitgeverij J. C. Luitingh

NIJMEGEN, P. J. MILBORN.

EINDELIJK GERED.

EEN VERHAAL UIT HET LEVEN.

DOOR

J. C. LUITINGH.

NIJMEGEN.

P. J. MILBORN.

NEUBOSCH,
STROMDRUCKERZUG DER WEISSHAARSTRASSE.

Op de tweede verdieping van een huis in eene der nieuwe straten van de groote stad Amsterdam lag in het jaar achttien honderd en zooveel, eene vrouw op haar ziek- en sterfbed. Zij was omringd door een driel tal weenende kinderen, en een paar liefhebbende burenen. Haar man, die haar zeer liefhad en met wien zij bijna twintig jaren door een gelukkigen echt was verbonden, had pas de woning verlaten, en zich met een bekommerd hart naar zijn dagelijkschen arbeid begeven, terwijl hij de zorg voor de zieke aan zijne kinderen en burenen had moeten overlaten.

Terwijl de zieke onrustig op haar leger om en omwoelde, vraagde de eene buurvrouw: „Wel Kaatjebuur, hoe gaat het nu?”

„Och, Leentje, slecht. — Ik moet sterven, dat voel ik wel, en ik kan niet gerust sterven. Mijne zonden, mijne zonden!” steunde de zieke.

„Maar mensch, hernam Leentje, hoe kan je zoo tobben. Je hebt immers altijd als eene goede moeder voor je kinderen, en eene beste vrouw voor je man geleefd? Je bent altijd eene eerlijke brave vrouw geweest op wie niemand iets te zeggen weet. je man en

je kinderen spreken niets dan lof van je, en zeggen, dat je altijd braaf en goed voor hen geweest zijt. Je hebt geen vroegmis overgeslagen, en de pastoor heeft je immers bediend? Waarom ben je dan zoo onrustig? Onze lieve Heer zal je wel in genade aannemen."

„Neen, ik ben niet goed; ik ben niet bereid; ik ben eene zondares! O, mijne zonden, mijne zonden!”

„De koorts speelt 't mensch in der hoofd, arme ziel, als zij niet kan sterven, wie onzer kan het dan wel? verzekerde de andere buurvrouw. Als ik in der plaats was, zou ik gerust mijn hoofd nederleggen. Ze heeft immers de genademiddelen van onze moeder, de heilige Kerk, ontvangen, wat wil ze meer?”

„Ach moeder ga maar gerust liggen, zeiden de kinderen, we zullen alles voor je doen, wat we kunnen en vader zal ook wel zorgen, dat je eene eerlijke begrafenis krijgt.”

„Neen, kinderen! ge kunt me niet helpen; mijne zonden kunt ge niet uitdelgen; de kerk laat mij alleen; ik ben bedrogen. Heb je niet gehoord, wat de pastoor zeide, toen hij mij bediend had? „Nu geef ik je over aan de genade Gods in Christus.” Ik meende, dat ik zeker van de zaligheid was. Waarom heb ik dan nog de genade Gods in Christus noodig? En wat is dat? Toen ik daarover nadacht, kwamen mij al mijne zonden voor de aandacht, en nu heb ik geen vrede meer.”

De buurvrouw en de kinderen stonden verlegen, om dit ziekbed, en wisten niet, wat zij der stervende zouden aanbieden; welken troost zij haar zouden geven, want ook zij kenden den weg naar den hemel niet. Allen waren in het Roomsche geloof opgevoed, en wisten niets van den weg der zaligheid, dan vermengd met de bijgeloovigheden der kerk van Rome.

En toch had Kaatje in haar jeugd eene moeder gehad, die haar niet in het Roomsche geloof had opgevoed. De moeder van Kaatje woonde te Vlissingen, toen ik met haar kennis maakte. Zij was eene vrouw, die voor haar eenig kind deed, wat in haar vermogen was, om haar eene goede opvoeding te geven; doch daar zij uit werken ging moest zij Kaatje meestentijds aan haar zelve overlaten, en wist zij niet altijd, wat deze deed in de uren, dat zij niet op school was. Te Vlissingen was toentertijd geene christelijke school, en daarom ging Kaatje naar de algemeene armenschool, waar zij naast een Roomsche meisje op de schoolbanken zat. Dit kind vertelde haar zooveel moois van hare kerk, dat Kaatje de lust becroop, om op den eenen of anderen feestdag in de week ook eens te gaan zien hoe het er in eene Roomsche kerk uitzag. Zij sprak met haar schoolkameraadje af, dat zij met haar mede zou gaan, als deze hare eerste communie zou doen. Eindelijk was die lang verbeide dag daar, en Kaatje ging in de plaats van naar school stil naar de Roomsche

kerk. Hoe vreemd keek zij op, toen zij dat gebouw binnentrad; toen zij de netjes aangekleede kinderen zag, die nu bolijdenis zouden doen; hoe getroffen haar de schoone tonen van het orgel en het gezang der koorknopen; hoe fraai zag hier alles er uit, die schoone schilderijen, dat prachtige altaar, die verrukkelijke beelden. Neen, zoo mooi was het in haar eenvoudig bedchuis niet. Alles, wat het gevoel kon streelen was in de Roomsche kerk aanwezig; alleen van den dienst verstond zij niets, daar de pastoor meest in het latijn bad en sprak.

Dat vond zij wel wat vreemd, maar zij bekommerde er zich niet over, want alleen de muziek maakte zulke een overweldigenden indruk op haar, dat de tranen haar langs de wangen biggelden, en zij het denkbeeld koesterde, dat men hier wel een voorsmaak des hemels moest hebben.

Het eerste, wat haar kameraadje den volgenden morgen op school vroeg, was: „wel, hoe is je de dienst gisteren befallen?”

„O, het was alles prachtig, antwoordde Kaatje, maar wat de pastoor zeide, verstond ik niet. Spreekt hij altijd in die vreemde taal?”

„Wel neen, dan moet je 's Zondags maar eens komen, dan zal je het wel anders hooren.”

's Zondags moest zij echter met moeder mede naar hare kerk, en dus zou zij onmogelijk den dienst in de

Roomsche Kerk kunnen bijwonen; want voor hare moeder moest zij het geheim houden. Toch werd de begeerte, om ook op den dag des Heeren eene godsdienstoefening bij te wonen, zoo sterk, dat zij besloot de eerste de beste gelegenheid daartoe waar te nemen.

Die begeerte werd door haar schoolmakkertje telkens aangewakkerd, door haar allerlei moois van den dienst te vertellen, terwijl zij niet naliet te schimpen op de eenvoudige protestantsche godsdienstoefeningen, en te beweren, dat men in haar kerk alleen zalig worden kon.

Kaatje werd door een en ander zoo medegesleept, dat zij op een der volgende zondagen, toen hare moeder door hoofdpijn gekweld te bed bleef liggen, besloot deze gelegenheid te baat te nemen, en andermaal de Roomsche Kerk te bezoeken.

Weder maakten de treffende orgeltonen en het koorgezang een overweldigenden indruk op haar, en toen nu de pastoor eene korte rede in de Hollandsche taal hield, waarvan zij den inhoud wel niet geheel begreep, maar waarvan zij de klanken toch verstond, toen was het pleit ten voordeele van de Roomsche kerk beslist, en gaf zij verreweg de voorkeur aan dezen dienst boven dien in hare eigene kerk. Zoo dikwijls zij nu de gelegenheid waar kon nemen, om de godsdienstoefeningen in de Roomsche kerk bij te wonen, deed zij het altijd buiten weten harer moeder, die niet beter wist, dan haar kind ging getrouw naar hare eigene

kerk. Toch kon dit niet lang verholen blijven, vooral in eene kleine stad als Vlissingen, en zoo kwam hare moeder op zekeren dag er achter, waar Kaatje somtijds hare zondag-morgen-uren doorbracht.

De goede vrouw was er zeer onthutst van, en toen Kaatje uit de school tehuis kwam, was hare eerste vraag: „kind, waar zijt ge zondag morgen ter kerk geweest?”

Kaatje bemerkte aanstonds aan het gelaat harer moeder, dat deze de volle waarheid wist, en daar zij een afkeer van liegen had, antwoordde zij terstond: „In de Roomsche kerk, moeder!”

„Maar kind, hoe kom je daartoe?”

„Omdat het daar zoo mooi is.”

„En hoe weet je dat?”

Nu vertelde Kaatje, wat haar makkertje haar op school had medegedeeld; hoe zij een en andermaal de kerk bezocht had, en het daar zoo mooi en zoo prettig vond, dat zij tot het besluit gekomen was, er altijd heen te gaan, en als zij groot was ook Roomsch te worden. Met schrik hoorde de goede moeder deze mededeeling van haar kind aan, en de eenvoudige vrouw wist niet, wat zij tegen Kaatje zeggen moest, want zij zelve kende de leerstellingen van Rome niet, en had alleen een afkeer van de Roomsche kerk zonder recht te weten waarom. Het hielp haar niet veel, of zij al tegen Kaatje zeide: „Ik wil volstrekt niet hebben, dat ge er weer heengaat, hoor!”

„Maar waarom niet, moeder! vroeg Kaatje, het is er veel beter en veel mooier dan bij ons.”

„Mooier kan wel zijn, hernam de moeder, maar beter niet, want daar bidden ze de beelden aan, en je weet toch wel, wat er in het tweede gebod staat?”

Hierop zweeg Kaatje. Zij las het tweede gebod nog eens over, en dacht toen: „moeder heeft gelijk, we mogen geen beelden aanbidden, en als ze dat in de Roomsche kerk doen, dan ga ik er niet weer heen.”

Den volgenden dag zat zij nauwelijks op school naast haar kameraadje, of aanstonds fluisterde zij deze toe, welk bezwaar hare moeder tegen de Roomsche kerk had.

Het bleek echter dadelijk, dat haar schoolmakkertje, beter in de leer harer kerk onderwezen was dan Kaatje en hare moeder in de hare; want dadelijk gaf zij ten antwoord: „dat is niet waar,” en wilde er op laten volgen, wat wel waar was; doch ziende, dat de onderwijzer het fluisteren bemerkte, zeide zij: „straks als de school uitgaat, zal ik het je beter zeggen.”

Met verlangen zag Kaatje het einde van den schooltijd tegemoet, want zij was reeds zoo door den Roomschen eeredienst ingenomen, dat het haar spijten zou als hare moeder gelijk had, en dus hoopte zij, dat haar vriendinnetje een afdoend antwoord zou kunnen geven.

Nauwelijks was de school dan ook uit, of deze zeide: „De beelden en schilderijen in onze kerk bidden wij niet aan; maar zij dienen om ons in herinnering te

brengen, wat de heiligen gedaan hebben, opdat wij hunne deugden zouden navolgen. Evenals bijv. het standbeeld van De Ruyter in onze stad staat, om ons te herinneren, wat deze groote zeeheld voor ons land geweest is.

Nu was Kaatje gerustgesteld, en nauwelijks was hare moeder des avonds uit haar werkhuis te huis gekomen, of zij zeide triomfantelijk: „moeder, het is niet waar, dat de Roomschen de beelden aanbidden; ze dienen slechts tot voorbeelden ter navolging.”

De goede moeder van Kaatje was nu ten einde raad, want zij wist niet, dat de Roomschen wel degelijk Maria en tal van heiligen aanroepen, om hunne voorspraak te zijn bij den Heere Jezus, terwijl de Heilige Schrift leert: Wij hebben eenen voorspraak bij den Vader, namelijk Jezus Christus den rechtvaardige. Dat we rechtstreeks tot den Heiland kunnen gaan, en geen andere bemiddeling noodig hebben, leert ons de Bijbel; doch daarvan houden de Roomsche priesters de menschen onkundig.

Had de moeder van Kaatje dit geweten, ze zou niet zoo uit het veld geslagen zijn, en haar kind beter onderricht hebben. Nu wist zij niets anders te doen, dan de tusschenkomst van den onderwijzer harer dochter in te roepen; doch deze verklaarde er niets anders aan te kunnen doen, dan het kind te verplaatsen, omdat hij op school geen partij voor de eene of andere Kerk mocht kiezen.

Het verplaatsen hielp evenwel niet veel, want nu was Kaatje wel op school van haar vriendinnetje gescheiden, doch buiten de schooluren kwamen zij zoo veel te meer bij elkander. De pastoor, aan wien het Roomsche kind in de biecht alles, wat zij met Kaatje besprak, had medegedeeld onderrichtte haar nu nog beter, wat zij tot het protestantsche kind moest zeggen, en zoo vernam Kaatje allerlei onwaarheden, omtrent Luther en Calvijn, zoodat het kind geheel ingenomen werd tegen alles, wat protestantisch was, zelfs hare eigene moeder begon te verketteren, en haar de gehoorzaamheid weigerde. De moeder van Kaatje was nu geheel verlegen. Het eeuwig belang van haar kind ging haar na aan 't hart, en dagelijks droeg zij het den Heere op, Hem biddende hare lieveling te bewaren voor de dwalingen der Roomsche kerk. Zij lette met zooveel zorg als zij kon, op de gangen van haar kind, en stond het voortaan niet meer toe, zonder haar naar de kerk te gaan, opdat zij niet meer den dienst in de Roomsche kerk zou bijwonen. Zij kon echter niet beletten, dat Kaatje, terwijl zij uit werken was, buiten de schooluren met het Roomsche meisje in aanraking kwam, en dit kind deed haar best om de indrukken, die haar makkertje van den Roomschen godsdienst ontvangen had, te versterken, daartoe aangewakkerd door den pastoor.

Eindelijk was de tijd daar, dat Kaatje de school

verlaten en gaan dienen zou. Hare moeder besteedde haar bij protestantsche menschen, en deed haar op de catechisatie bij een der predikanten. Den leeraar onderrichtte zij tevens, omtrent de genegenheden van hare dochter, en verzocht hem Kaatje over hare voorliefde voor de Roomsche kerk te onderhouden. Dat deze liefde nog bij haar stand hield, had menig gesprek met haar kind haar bewezen; doch Kaatje was zoo goed door haar makkertje ingelicht, dat hare moeder tegen de spitsvondigheden der kerk van Rome niet was opgewassen. Geheel anders was het met den leeraar. Deze wederlegde hare dwalingen op overtuigende wijze, en toch had ook dit geen invloed op het jeugdige meisje. Haar zinnelijk hart werd nu eenmaal aangetrokken door den zinnenstreelenden roomschen eeredienst, en hiertegen helpen geen redeneeringen van den besten en vroomsten predikant. Niet de leeraar, maar de Heilige Geest zou haar van dwaling overtuigen; doch eerst nadat zij jaren lang de waarheid had tegen gestaan.

De menschen, bij wie zij diende, waren helaas! naamchristenen, die zich weinig bekommerden om den godsdienst, en er dus geen acht op gaven, welke kerk hare dienstboden bezochten.

Kaatje had daardoor meer gelegenheid dan vroeger de Roomsche kerk te bezoeken, tot groot verdriet van hare moeder, die haar telkens daarover onderhield en haar gedurig vermaande, toch niet op dien weg voort

te gaan. Doch alles was vergeefs. Hoe grooter Kaatje werd, hoe minder zij naar hare moeder luisterde, en hoe meer zij de Roomsche kerk bezocht. Ten laatste bleef zij geheel van de catechisatie weg, en toen de predikant haar in haren dienst opzocht, weigerde zij hem te woord te staan, en moest hij onverrichter zake vertrekken.

Hare goede moeder leed er zeer onder, en wist ten slotte niets anders te doen, dan te ijveriger voor haar kind te bidden, vertrouwend dat de Heere haar uit de strikken der Roomsche kerk zou redden.

Vier jaren waren sedert verlopen, toen op een avond eene buurvrouw harer moeder Kaatje kwam zeggen, dat zij spoedig thuis moest komen, want hare moeder was ernstig ziek geworden. In dien tijd was Kaatje bij Roomsche menschen gaan dienen, opdat zij geen last van de predikanten zou hebben, en zij ongestoord de Roomsche kerk zou kunnen bezoeken. Kort daarop was zij tot die kerk overgegaan tot groote smart harer moeder. Deze echter kon haar kind niet vergeten, ofschoon de dochter in het geheel niet meer naar de moeder omkeek. Nu die goede vrouw op haar ziekbed lag, dat weldra haar sterfbed zou worden, riep zij onophoudelijk om Kaatje, totdat eindelijk de buurvrouw deze waarschuwde. Zoodra Kaatje vernam, dat hare moeder ziek was, spoedde zij zich heen, en weldra stond zij aan de stervensponde.

„Kaatje Kaatje kom toch” kreunde de zieke, terwijl haar kind voor haar stond.

„Hier ben ik, moeder.” zeide Kaatje, terwijl zij zich over de zieke heenboog.

„Ik ga naar Jezus zal ik u daar wederzien?”

Nauwelijks had de moeder dit gezegd, of Kaatje vloog het huis uit, de zorg voor hare zieke moeder aan de buurvrouw overlatende.

Deze begreep niet waarheen Kaatje zoo ijlings ging, en bromde: „nu zal het mij toch benieuwen, of die deern zoo hare moeder zal laten sterven, zonder verder naar haar om te zien.”

Zij stond echter sprakeloos van verbazing toen Kaatje kort daarop met den pastoor de woning binnentrad.

„Wat moet dat beduiden?” vroeg de buurvrouw, „het mensch is niet Roomsch.”

„Bemoei je met je eigen zaken” snauwde Kaatje haar toe, terwijl de pastoor aanstalten maakte om de zieke te bedienen.

De stervende riep intusschen weder: „Kaatje Kaatje zal ik u wederzien bij Jezus?”

Toen de pastoor daarop hare oogen, neus, mond en verdere ledematen met het oliesel bestreek, sloeg zij plotseling hare oogen op, en den priester ziende, maakte zij eene afwijzeude beweging; doch daaraan stoorde zich de dienaar van Rome niet. Op eens spande de

zieke al hare krachten in, ging rechtop in bed zitten en zeide, terwijl zij hare oogen wijl openspalkte:

„Jezus neemt de zondaars aan,
 Mij ook heeft hij aangenomen,
 Mij den hemel opgedaan;
 'k Mag vertrouwd tot Hem komen;
 'k Julch dan zelfs aan 't eind der baan;
 Jezus neemt de zondaars aan.”

Toen zonk zij in elkander, en de zieke was niet meer.

„Hier is niets meer te doen,” zeide de pastoor, „zij is als een ketter gestorven, en de Heilige kerk kan haar niet meer redden.”

Dit alles geschiedde in het bijzijn van de buurvrouw, die nog altijd stom van verbazing was, doch op dat gezegde vatte zij vuur, en zeide:

„Jou kerk heeft hier niets te maken, en gij moogt willen, dat alle Roomschen zoo sterven konden.” Daarop zich tot Kaatje wendende, zeide zij: „En jij dwaze meid! hebt je moeder vermoord met je papisterij. 't Is God geklaagd, maar je zult je streken nog wel eens thuis krijgen.”

Het afsterven harer moeder had op Kaatje een diepen indruk achtergelaten, en de vraag deed zich aan haar op: zou moeder werkelijk gelukkig en naar den hemel zijn? Tot hiertoe had zij zich slechts met de

uiterlijke vormen van den godsdienst tevreden gesteld, en daarom te meer had de Roomsche kerk haar aangeetrokken, maar nu was haar de vraag ernst geworden: hoe word ik zalig? Toen zij daarover nadacht, ontstond er een zware strijd in haar binnenste, en begon zij berouw te gevoelen, dat zij hare moeder ongehoorzaam geweest was. De twijfel aan de waarheid der Roomsche leerstellingen rees in hare ziel op, want zij kon niet gelooven, dat hare moeder verloren was, en toch had de pastoor immers gezegd: „de Heilige moeder, de kerk, kan haar niet meer redden.”

Hoe meer zij daarover nadacht, hoe twijfelmoediger zij werd, totdat zij eindelijk besloot al hare bezwaren den priester in den biechtstoel bekend te maken.

De pastoor bracht haar onder het oog, dat zij zonde deed met te twifelen aan de waarheid van de Heilige Moeder, de Kerk; liet in het midden waar zich de ziel harer moeder bevond, en spoorde haar aan tot getrouwe betrachtting harer godsdienstplichten. Hij vermaande haar veel voor de ziel harer moeder te bidden, en gedurig zielmissen voor haar te laten doen, misschien zou de Heilige Maagd zich harer dan nog wel ontfermen, en haar voorspraak zijn..

Nu werd Kaatje nog ernstiger Roomschegezind, zij trachtte door bidden en boetedoeningen, door geschenken aan de kerk, en elke week eene waskaars ter eere der Heilige Maagd te branden hare moeder te verlossen.

Te Vlissingen kon zij het echter niet langer uithouden. Menigeen wees haar met den vinger na, en menigmaal moest zij het verwijt aanhooren, dat zij hare moeder van verdriet had doen sterven. Het waren in haar oog wel ketters, die dat zeiden; maar het hinderde haar toch, en daarom besloot zij een dienst in Amsterdam te zoeken, hetgeen haar gelukte.

Niet lang daarna kwam zij hier in aanraking met een jonkman, met wien zij in het huwelijk trad. Deze, ofschoon zelve Roomsch, meende, dat zij haar geld beter kon besteden aan haar huishouden, dan aan zielmissen en geschenken aan de kerk.

Hij oordeelde, dat die dingen goed waren voor menschen, die het missen konden, doch zij hadden hun geld wel noodig voor hun onderhoud. Nu trachtte Kaatje door nog geduriger voor de ziel harer moeder te bidden; door nog meer deugden te beoefenen en goede werken te doen zelve de zaligheid te verdienen, en nog eenige deugden over te houden, die dan hare moeder ten goede zouden komen.

Zoo leefde zij eenige jaren voort, bemind door haren man en hare kinderen, geacht door hare bureu, die haar wegens hare buitengewone godsdienstigheid bewonderden.

Zoo meende Kaatje den hemel te verdienen, en hare moeder te verlossen, en waarlijk, als men door deugd en goede zeden de gelukzaligheid kon verwerven, dan

zou zij het ver gebracht hebben. Zij had veel van den rijken jongeling, die ook meende al de geboden Gods van zijne jeugd onderhouden te hebben; maar evenals hem ontbrak haar het ééne noodige. Zij was blind voor hare gebreken; zij kende hare zonden niet; zij wist niet, dat de rechtvaardige alleen door het geloof moet leven, en al onze eigen gerechtigheid gelijk is aan een wegwerpelijk kleed. Toch zouden niet hare geboden voor hare moeder, want die waren nutteloos, maar de gebeden van hare moeder voor haar verhoord worden.

Toen zij na eene bijna twintigjarige echtvereeniging en een evenlange arbeid om de zaligheid te verdienen op het ziekbed werd nedergeworpen, meende zij wel dra den hemel binnen te gaan.

Zoodra dan ook de dokter verklaarde, dat de toestand der zieke hopeloos was, zond haar man om den pastoor, teneinde haar de genademiddelen van de Heilige Moeder de kerk toe te dienen.

De pastoor nam haar de biecht af, en Kaatje beleet, dat zij in haar leven zich wel eens aan deze en gene verkeerdheid had schuldig gemaakt; maar meende toch, dat hare deugden hare gebreken verre overtroffen.

De pastoor zeide daarop: „Als God u de zonden vergeeft, dan vergeef ik ze u ook.”

Telkens had Kaatje in de biecht deze woorden uit den mond van den priester vernomen, zonder er bij na te denken, doch nu verschrikte ze daarvan.

„Als God u de zonden vergeeft, dacht ze; maar heb ik dan niet mijn best gedaan, en zijn ze dan niet vergeven?”

En toen de pastoor, na haar geheel bediend te hebben, zeide: „Nu, geef ik je over aan de genade Gods in Christus,” toen werd ze nog meer ontsteld. Ze meende klaar te zijn, en 't werd haar duidelijk, dat zulks lang niet zeker was. Zij begon over haren toestand na te denken, de Heilige Geest overtuigde haar van zonde, en toen zag zij in, dat zij zich bedrogen en de kerk van Rome haar misleid had. Nu was het te laat meende zij; nu was al haar werken vergeefs geweest, nu deed de Heere haar zien, dat al hare gerechtigheid niets waard was, dat zij gezondigd had tegen den Heere en tegen hare moeder. Toen herinnerde zij zich het sterfbed harer goede moeder, hoe deze gerust de eeuwigheid was ingegaan; toen geloofde zij dat hare moeder behouden was, en zij verloren ging; toen begon zij, zoals wij in het begin van dit verhaal gezien hebben, te roepen: mijne zonden! mijne zonden!

Vele zijn de middelen waardoor de Heere zijne verlorenen schapen tot Zich trekt. Toen Hij op aarde rondwandelde, gebruikte Hij eens het slijk der straten, om een blinde de oogen te openen, en zoo iets zou ook hier gebeuren, want die Hem zoeken vinden Hem.

De Heere had in Kaatje ook zulk een verloren schaap gezien, dat Hem op hare eigen gemaakte wegen te vergeefs gezocht had, en dat Hij nu op eene wonderlijke wijze tot Zijne schaapskooi zou leiden.

Jaren lang heeft langs Amsterdam's straten eene vrouw geloopt, die over dag allerlei liedjes zong, om het medelijden der menschen op te wekken en zóó aan den kost te komen. Des avonds echter bediende zij zich van psalmen en geestelijke liederen, en werd daarom algemeen de „nachtengel" genoemd.

Of deze vrouw zelve gevoel had van hetgeen zij zong, betwijfel ik zeer, want kermisdeunen en psalmen zingen gaat niet samen; zij deed het alleen om haar brood te verdienen. Toch zou de Heere deze vrouw gebruiken, als een middel in Zijne hand, om eene ontwaakte ziel de blijde boodschap der zaligheid te brengen.

Terwijl Kaatje op hare stervenssponde uitriep: mijne zonden! mijne zonden! liep „de nachtengel" in de buurt geestelijke liederen te zingen.

Eindelijk hield zij ook stil voor de woning der zieke en deze hoorde op haar ziekbed zingen:

Jerus neemt de zondaars aan!
 Roept dit troostwoord toe aan allen,
 Die van 's levens rechte baan,
 Op den dwaalweg zijn vervallen:
 't Rechte pad leert Hij hen gaan,
 Jerus neemt de zondaars aan.

Nauwelijks had Kaatje deze woorden vernomen, of zij richtte zich in haar bed op, en zeide tot de omstanders: „laat die vrouw hier komen!

De burens en de kinderen, die om het bed stonden, keken elkander aan, en begrepen eerst niet, wat de zieke wilde, want zij meenden het heiligschennis te zijn eene liedjes-zangster aan een sterfbed te roepen. Doch de zieke smeekte zoo dringend: „och laat die vrouw binnenkomen,” dat ze eindelijk toegaven, en „de nachtengel” riepen.

Woodra deze verschenen was, zeide Kaatje: „Vrouw! zing dat lied nog eens,” en de zangster zong:

Jesus neemt de zondaars aan, enz.

Toen het eerste vers gezongen was, zeide Kaatje: „ga voort!” Het tweede couplet werd daarop gezongen, en het klonk haar als hemelmuziek in de ooren:

Geen genade zijn wij waard;
Maar in d' Evangeliebladen
Heeft ons God zijn gunst verklaard:
Dat wij, hoe met schuld beladen,
Dan geloovig tot hem gaan:
Jesus neemt de zondaars aan!

„Dat heb ik noodig. Ach ga, alsjeblieft voort,” smeekte nu Kaatje, en daarop ruischte het door de ziekenkamer:

Als een herder wil Hij trouw
't Schaaap, in een woestijn aan 't dwalen,

Daar 't zich zelf verlieten aan,
Van den doolweg wederhalen,
Strungen op de rechte laan:
Jezus neemt de zondaars aan!

„Dat verloren schaap ben ik,” steunde de zieke, „ga voort . . . ga voort!”

Daarop zong „de nachtengel” en haar gezang klonk der heilbegovrige in het oor en drong door in haar hart, alsof een ongel uit den hemel het haar toegeroepen had:

Komt gij allen, komt tot Hem!
Zondaars, komst! wat zou u hindren?
Jezus roept u, heert zijn stem,
Hij maakt zondaars tot Gods kinderen;
Vrij moogt gij tot Jezus gaan:
Jezus neemt de zondaars aan!

„Heere Jezus! neem . . . ook mij aan!” bad Kaatje, en onderwijl de zangster deed hooren:

O! dit geeft mij nieuwen moed
Bij de grootheid van mijn zonden.
Door zijn godlijk offerbloed
Heeft hij mijn rampen gevonden:
Nu kan ik er vast op gaan:
Jezus neemt de zondaars aan!

worden haar de oogen geopend, en zag zij hare zoon-

den verzocht door het bloed des kruises, zoodat zij met volle instemming kon aanhooren, toen gezongen werd:

Ju, nu spreekt mijn hart mij vrij,
 Wie hij God mij aan mocht klagen:
 Wie ons vermist over mij,
 Die heeft zelf mijn schuld gedragen.
 Niets kan mij nu eeuwig schaden:
 Jezus neemt de zondares aan!

Tranen van dankbaarheid vloeiden langs de wangen van Kaatjo, toen het slot:

Jezus neemt de zondares aan,
 Mij ook heeft Hij aangenomen,

word aangeheven. Toen herinnerde zij zich, dat ook hare moeder dit betuigd had op haar sterfbed. Twintig jaren lang had zij den Heiland gezocht te dienen op hare wijze; twintig jaren lang had zij gemeend, dat zij den hemel verdienen moest door goede werken, en nu zeg zij, dat de Heere Jezus hem voor haar verdiend had door zijn dierbaar bloed; dat Hij haar had aangenomen als een verloren schaap, en gereed was haar den hemel binnen te leiden. Toen dan ook „de nachtingel” zweeg stamelde zij: „Mij ook . . . heeft hij aangenomen Amen Heere Jezus dat was het wat ik noodig had.”

Nu leidde zij zich rustig neer; want nu had zij vrede voor haar hart, en was bereid te sterven.

Toen „de nachtelingel” vertrokken was, kwam haar man thuis, die zich er over verwonderde, dat zijne vrouw er zoo gelukkig en blij uitzag. Zoodra zij hem gewaar werd, riep zij hem tot zich, en zeide: „Jesus alleen moet ons zaligmaken de kerk laat ons alleen als wij sterven maar Hij gaat met ons nu ben ik . . . gered . . .”

Kort daarop blies zij den laatste adem uit, en was alzoo: eindelijk gered.

